

alle Obligationer, der ere over 100 Rd. og give dem denne Lettelse, naar begge Parter vil. Der kan kun indtræde Vanskeligheder med Hensyn til Ombytningen af de mindre Obligationer, naar der behøves Penge for at udfylde det Mellemliggende. Men dertil har Regjeringen ingen Ret, og den kan ikke paatvinge Nogen Ombytningen, naar Vedkommende ikke selv vil gaae ind derpaa. Jeg kan altsaa ikke see, at der vil opstaae nogen Vanskelighed for Publicum, naar vi forkaste denne Lov; men jeg troer derimod, at der vil fremkaldes en Byrde for de Vedkommende, naar vi vedtage den, idet vi derved tvinge dem til at ombytte deres Papir mod et andet tilsvarende, hvorpaa de ikke sætte nogen Priis, og jeg skal derfor tilraade at forkaste Lovforslaget.

Jeg skal ikke gaae ind paa igjen at forhandle Sparekassernes Betydning ligeoverfor de mindre Obligationer, men kun gjøre opmærksom paa, at Enhver, som efterseer Laanekassens Historie, vil med det Samme have Sparekassernes forlige Historie; dersom vi ikke herfra paa Statens Vegne vare komne forskjellige af disse Instituter tilhjælp i Krisens Tid, vilde der have været en meget større Rystelse af alle Creditforhold. Det ligger i Sparekassernes Natur, at de der opsamlende Midler let af Vedkommende behøves og ønskes tilbagebetalte under vanskelige Pengeforhold, og naar derfor disse Penge nu i Almindelighed udlaanes, og kunne udlaanes til Mænd, for hvem en Rystelse i et saadant Dieblik vilde være hyerst farlig, er dette Noget, der ikke bør finde Sted; det vilde være langt Naturligere, om man forbød Sparekasserne at bruge disse Midler til Andet, end for hver Vedkommendes Konto at kjøbe Obligationer til den Priis, hvori de stode, og lægge dem hen for dem, indtil deres Sparekassebeløb var voxet op til det samme. Dette ligger imidlertid udenfor Sagen; det, som her foreligger, er: Skal man uden Nødvendighed tvinge Personer til at ombytte deres nuværende Papirer med et Papir, hvorpaa de ikke sætte nogen Priis? Jeg idetmindste seer ikke nogen Anledning dertil.

Table: Den ærede Minister sagde to Ting: først, at denne Lovs Forkastelse ikke lægger

Regjeringen den mindste Vanskelighed iveien, og dernæst, at den er et Tilbud til Befolkningen. Jeg siger nu, at for en stor Deel af Befolkningens Vedkommende sees den imøde med Beklagelse, og hvorfor skulle vi da, efterat vi her have vedtaget en Bestemmelse, som stemmer med den større Deel af Befolkningens Ønsker, og da Forkastelsen ikke lægger Regjeringen den mindste Vanskelighed iveien, slaae det fast? Jeg siger, at fra den Tid, vi nu ere samlede, og til vi atter komme sammen, skulle vi søge at indvinde Erfaringer med Hensyn til, hvorledes det gaaer med Monarchiets smaa Obligationer, og denne Erfaring skulle vi søge at indvinde, førend vi slaae det Princip fast, at der her i Landet ikke skal være Obligationer paa mindre end 100 Rd.; derfor vil jeg paa det Indstændigste bede det ærede Thing om, at det ikke giver sit Votum til at slaae det aldeles fast, at der ikke skal være Obligationer paa mindre end 100 Rd. her i Landet. Lad os først see, hvorledes det i det Hele taget gaaer med de andre Obligationer, og lad os gjøre det derved, at vi nu i dette Dieblik stemme imod Loven.

Da ellers Ingen begjærede Ordet, fattes Lovforslaget, efter at være oplæst, under Afstemning og vedtoges med 48 Stemmer mod 29.

Loven bliver nu at tilstille Conseilspræsidenten.

Man gif derpaa til det sidste Nummer paa Dagsordenen: Anden Behandling af Forslag til Lov om Afhændelse af nogle Kirkers, Seminariefondets samt det beneficerede Bøndergods.

(1ste Behandling findes i Tidenden, Spalte 2233, og Lovforslaget i Anhang A, Spalte 609 ff.)

Formanden: Som jeg ved Mødets Begyndelse gjorde opmærksom paa, er der stillet et Endringsforslag til Lovens Titel af Rigsbogsmanden for Svendborg Amts 6te Valgfreds (S. A. Hansen). Dette er imidlertid først blevet omdeelt efter Mødet igaar og har saaledes ikke fremligget i den i Forretningsordenen fore-